

som en væsentlig bestemmende Grund for os til at forandre Stilling til dette Forslag, hvortilmod de ærede Medlemmer, der have talt for Forslaget, albeles ikke have taget Hensyn til denne Alstændighed.

Hvad Mindretallets Forslag vedrørende Tuberkulosen angaar, skal jeg efter de udtømmende og fyldestgørende Bemærkninger, som ere faldne fra den ærede Minister, ikke komme videre ind paa denne Sag, da det muligvis kunde bidrage til, at Diskussionen herom forlængedes, hvad der efter min Mening ikke er Anledning til.

Sluttelig skal jeg tillade mig at gøre en Hensigtstilling til den ærede Minister paa Udvalgets Begne, nemlig om den ærede Minister ikke finder, at der kunde være Anledning til at have Opmærksomheden henvendt paa Kochs store og vigtige Opdagelse, navnlig for saa vidt der mulig kunde være Anvendelse for den Kochske Vunse paa tuberkuløse Husdyr. Det er jo vistnok en Sag af overordentlig Vigtighed, idet der kan være Spørgsmaal om, hvor vidt denne Opdagelse ikke ogsaa vil kunne faa stor Betydning for Standsningen og Bekæmpelsen af Husdyrenes tuberkuløse Sygdomme. Jeg forudsætter, at den ærede Minister maa have Interesse for dette Spørgsmaal, da Sagen vistnok vil vise sig at have stor Betydning.

Casperen: Den ærede Minister holder ikke af Bestemmelserne i Forslaget under Nummer 14, hvorefter det almindelige Efterhyn skal foregaa. Den ærede Minister siger dertil, at Sygdommen har udbredt sig højt forfællig paa de forfællige Steder i Landet, og deri have den ærede Minister Ret. Men naar vi har opstillet det almindelige Efterhyn, er det temmelig nødvendigt, at vi i Sammenhæng dermed give Ret til Nedslagning. Bliver Efterhynet kun foretaget, hvor Sygdommen optræder hyppigst, ville alle de Egne i Landet, hvor den kun optræder mindre hyppig, ikke faa Lejlighed til at udrydde den ved Nedslagning. Gaa vi ud fra Forudsætningen om Nedslagning, maa ogsaa Efterhynet være almindeligt over hele Landet. Den ærede Minister taler om, at Landbruget selv skal hjælpe alvorlig til. Ja, naturligvis! Men det skal det sandelig ogsaa, efter hvad vi have foreslaaet. Det er ikke noget, en Mand vil lukre paa, at han faar et eller flere Dyr slaede ned efter denne Paragraf. Han lukrerer, idet han bliver fri for Koen og den generende forekrebne Forholdsregel, men ligefrem Pengefordel har han ikke. En sliq Ro kan godt staa og give Mælk i et eller to Aar, inden den dør, og det kan give ham flere Penge, end han faar

ved at slaa den ned straks. Det er en Selvfølge, at han maa yde noget for at blive fri for Smitte i sin Besætning, og han maa ganske alvorlig selv tage Del i Staden. Det er kun de mere velstillede Medlemmer, som det tidligere Medlem fra Mundelstrup (Suel-Rysensteen), der have Raad til at slaa Besætningen ned to, tre Gange, tror jeg, det var. Det er ikke enhver, som kan gøre det. Det var et temmelig radikalt Middel, det omtalte Medlem den Gang brugte, et vel radikalt Middel, forekommer det mig. Den ærede Minister har ogsaa imod, at denne Nedslagning finder Sted ved Udførsel. Han fandt det urimeligt. Jeg kan ikke i mindste Maade indse, at der er noget urimeligt i dette. En Mand kommer uden at vide, at hans Kreatur er tuberkuløst, til Eksportstedet, en Dyrlæge holder det tilbage, og han holder det tilbage, ikke alene naar det bevislig er tuberkuløst, men ogsaa naar han formoder, at der i England kan rejses Mistanke i saa Henseende. I det Kapitel er den ærede Minister ikke til at spørge med, og det er rigtigt, det vil jeg slet ikke bebrejde ham. Men naar det er Tilfældet, saa er der altsaa Mulighed for, at en Mand faar sit Kreatur sendt tilbage, uden at det fejler noget; og er det urigtigt at give ham Ret til Nedslagning, er det lige saa urigtigt, at Ministeren i sin Tid foreslog at give Erstatning for ikke angrebne Dyr. Det er den højtærede Ministers eget Forslag. Hvad angaar Bestemmelsen om Udførsel, som er fremjat af Flertallet, skal jeg sige, at det maaste er tvivlsomt, om den er heldig. Jeg kan ikke forstaa, at Flertallet ikke ogsaa vil gøre det samme, hvor der træffes angrebne Dyr paa Markedet. Et saadant bliver jo ført hen i en Stald i Købstaden, hvor Markedet holdes, og det kan jo da smitte paa samme Maade som f. Eks. ved en Udførselshavn; men at vedkommende, der faar sit Dyr tilbageholdt og muligvis uretfærdig tilbageholdt, bliver berettiget til Erstatning, forekommer mig fuldstændig rimeligt.

Jeg skal til sidst give min fuldstændige Tilslutning til den Udtalelse, der kom fra den ærede Ordfører, nemlig om der ikke paa en eller anden Maade kunde gives Lejlighed til at gøre Forsøg med Dr. Kochs Indpodning. Hvad man nu end mener derom, er det vel tvivlsomt, om den vil faa nogen Betydning i terapeutisk Henseende hos Dyr og maaste ogsaa hos Mennekster. Hvis Svingerne ere fortærede, kan Indsprøjtning ikke hjælpe. Jeg anser det derimod uden for al Tvivl, at Dr. Kochs Indpodning kan blive et vigtigt Middel i diagnostisk, og maaste ogsaa i forebyggende Henseende, og jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til den ærede Ord